

μέχρις ἐσπέρας, τὸν δὲ χειμῶνα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἐνῶ ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ ὥραι τῆς ἐργασίας τῶν παιδῶν εἶναι κανονισμέναι καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ.

Τῶν δὲ μεγάλων ἐργατῶν αἱ ἐργάσιμοι ὥραι παρατείνονται δεκάεπτά πολλάκις ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον.

Προκλείπομεν τὰς πτωχὰς ἐργάτιδας, διότι μὲ αὐτὰς θὰ ἐνσχοληθῇ εἰς τῶν συνεργατῶν τοῦ *Μη Χάρεσαι* καὶ καταλήγομεν τὸ πέραν τοῦ δέοντος παραταθὲν ἄφρονος μας, μὲ τὴν εὐχὴν νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις μεταξὺ ἐργατῶν καὶ Καταστηματαρχῶν ἐννοούντων τῶν τελευταίων ὅτι καὶ ἡ Εἰλωτία ἔχει δυνάμεις καὶ δυνάμεις ἱκανὰς νὰ παραλύσουν τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κεφαλαίου.

Καλιθάν.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ.

Ἀνέγνωτε τὸν *Nabab*, μυθιστόρημα τοῦ Δωδέ; Εἰς μεσημβρινὸς Γάλλος, πωλῶν καρφιά καὶ παλαιὰ σιδηρὰ εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Μασσαλίας ὅτε ἦτο παῖς, ῥιφθεὶς εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Τύνιδος, εἰς καιροὺς καθ' οὓς οἱ τυχοδιώκται ἐρρίπτοντο ἐκεῖ γυμνοὶ καὶ ἔφρευγον διὰ νυκτὸς ἐκατομμυριοῦχοι, κερδίσας τὴν εὐνοίαν τοῦ Βέν, γενόμενος προμηθευτὴς ὅλων τῶν φαντασιοπληξιδῶν ἀκατασχέτου εἰς ἀσωτίας παραφροσύνης, κερδίζων ἑκατὸν χιλιάδας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἰς ἑκάστην προμήθειαν, προμηθεύσας αὐτῷ ἓνα θρόνον χρυσοῦν ἀξίας μόλις ἑκατὸν χιλιάδων ἀντὶ δύο ἐκατομμυρίων, καὶ μίαν *φρεγάταν* μὲ μουσικὴν ἀντὶ διπλασίου ποσοῦ, ἐπὶ τέλους πεσὼν εἰς δυσμένειαν, συλλέξας ὅλα του τὰ ἐκατομμύρια, πλὴν τῶν ἀκινήτων, καὶ ἀπελθὼν εἰς Παρισίους νὰ ζήσῃ ὡς *Nabab*, ν' ἀποκτήσῃ πολιτικὴν ἐπιρροήν, νὰ γνωρίσῃ τὸν μέγαν κόσμον, νὰ ἀσωτεύσῃ, νὰ κατακτήσῃ, νὰ δαπανήσῃ, νὰ εὐεργετήσῃ, νὰ διοργανίσῃ βροχὰς ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ *προσωπικότης*! *Nabab* λέγονται ἐν Παρισίοις ὅλα τὰ ἐξ Ἀνατολῆς προερχόμενα χρυσοφόρα ἀνδράποδα, τὰ ὅποια ἐκτίθενται εἰς πλειστηριασμοὺς ἐκμεταλλεύσεως ἐν μέσῳ τῶν παρισινῶν Σειρήνων διαφόρου φύλου, γένους, τάξεως, εἶδους, ὅσαι δύνανται νὰ προσελκύσωσιν εἰς τοὺς κόλπους των τὸ χρυσίον καθ' ὁμάδας, κατὰ ποδιὰς, κατὰ σάκκους, ἀντιπαρέχουσαι φρισοῦσας ἡδονὰς, ἐπίχρυσα θέλγητρά, ἐναερίους παραδείσους, δόξαν χανομένην εἰς τὸ κυανοῦν, ἐπιρροήν, γνωριμίαν, ἐγκώμια, λογοπαίγνια, συναναστροφὴν, ἀκολουθίαν, αὐλήν. Ὁ *Nabab* δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἑαυτὸν, ἀνήκει εἰς τὰς βδέλλας τῶν Παρισίων, σχηματιζούσας τεχνητὴν ἀτμοσφαῖραν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας αἰωροῦνται ὡς κολοσσάται πολυχρωμοὶ φουσαλλίδες καὶ ἔπειτα διὰ μιᾶς θραύονται ὡς ὁ *Nabab* τοῦ Δωδαί, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ὅλους τοὺς Παρισίους τοῦ ὀνόματός του, πίπτει ἀπόπληκτος ἐντὸς τοῦ θεωρείου εἰς τὸ θέατρον τοῦ προστατευμένου τοῦ Καρδαιλιάκ, ὅπου παρεστάθῃ δράμα δι' οὗ ἐκεραυνοβολοῦντο οἱ ταχυδακτυλουργοὶ τραπέζιται, οἱ διὰ τοῦ παιγνίου τῶν μετοχῶν ληστεύσαντες καὶ γυμνώσαντες κόσμον, ὧν εἷς εἶχε καταντήσῃ καὶ ὁ πτωχὸς *Nabab*, βολιορκηθεὶς ὑπὸ κακούργων, ὑπὸ πανούργων, ὑπὸ βδελλῶν· ἀλλὰ πρὶν ἰδῇ τὸ Βάτερλῳ του,

ὁ Ναπολέων οὗτος τῶν τυχοδιωκτῶν, διήλθε δι' ὅλων τῶν σταδίων τῆς δόξης εἰς ἃ ἐφθανε στρώων τὴν ὁδὸν διὰ χρυσοῦ, καὶ ἐκ τῶν σταδίων αὐτῶν τὸ ἐνδοξότερον ἦτο τὸ τοῦ Βουλευτοῦ—τῆς Κορσικῆς;

Τίς τὸν ἀνέδειξε βουλευτὴν; Εἰς διοικητὴς Κορσικῆς, μυστηριώδους κακούργου *Κτηματικῆς Τραπεζίης*· ἄνευ πίστεως, ἄνευ κεφαλαίων, ἄνευ ἐπιχειρήσεων, φυτοζωούσης δι' ἀτιμιῶν, διὰ ψεύδων, δι' ἀπάτης, εἰς ἃς παρέσυρε τὸν *Nabab* ὡς πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ *Κτηματικὴ* εἶχεν ὑποκατάστημα εἰς τὴν Κορσικὴν, ὅπου θὰ ἐξετίθετο βουλευτὴς ὁ περίφημος *Nabab*. Εἰς Κορσικὴν ὑπῆρχον τὰ μεταλλεῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν *Τράπεζαν*, μαρμαρυχεῖα ἀνήκοντα εἰς αὐτήν, ἀτμόπλοια ἰδικά της, δάση ἰδικά της καὶ σιδηρόδρομοι ἰδιοὶ της. Τί δὲ ὑπῆρχον ἀνθ' ὅλων αὐτῶν; Τὰ μεταλλεῖα ἦσαν ἐπὶ τοῦ χάρτου, τὸ Ὑποκατάστημα ἦτο κατηρειπωμένη τις οἰκία μὲ μίαν ἐπιγραφὴν, τῆς ἄλλης μισθῆς φαγωθείσης ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἀνέμων. Ἀντὶ μαρμαρυχέων ὑπῆρχε μία μεγάλη τρύπα, καὶ ἐπ' αὐτῆς δύο σάνιδες ἐν εἰδεί σταυροῦ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: *Ἐταιρία μαρμάρων*. Τὰ δάση ἦσαν ἐνέκρια· καὶ σιδηρόδρομοι ἀπεδείχθη ὅτι ἐλέγοντο ἐν Κορσικῇ τὰ μέλη τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας, στρατολογούμενα ἐπὶ Ναπολέοντος, κυρίως μεταξὺ Κορσικανῶν.

Διὰ τῶν προγραμμάτων αὐτῶν καὶ διὰ τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐξελέγη ὁ *Nabab*, κυρίως καλούμενος Βερνάρ Ζαν-σουλέ, βουλευτὴς Κορσικανός.

Αὐτὰς τὰς καλλιτεχνικὰς σελίδας τοῦ Δωδέ, τὰς ὁποίας πολλάκις ἐροφήσαμεν ὡς τὸ ἡδονικώτερον ποτὸν, ἀνέμνησεν ἡμῖν ὁ βουλευτὴς Ἄρτης κ. Γ. Παχὺς ὅστις, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ἀρξάμενος ἐκ μικρῶν καὶ εὐτελῶν πρὸ εἰκοσαετίας ἀνήγαγε τὴν βαρεῖάν του ὑπαρξίν μέχρις ἐκατομμυρίων, ἀφοῦ πρωτηγωνίστησεν ἀπαισίως εἰς τὸ ταχυδακτυλογικὸν μέρος τοῦ Λαυριακοῦ ζητήματος, καὶ κατῴρθωσεν νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς περὶ τὸ Λαύριον χωρικοὺς, παραστήσας εἰς αὐτοὺς ὅτι ἀγοράζει τὰ χῶματα των διὰ νὰ κατασκευάσῃ μπουτίλιες—περιέργως δὲ πρὸ τινων ἡμερῶν ἀκόμη εἶχον σταλῇ ἡμῖν ἐντυπώσεις τινὸς ἐκδρομῆς ἐπὶ Λεωφορείου ὅπου μία χωρικὴ τῶν μερῶν ἐκεῖνων διηγεῖτο τοῖς συνοδοιπόροις της στεναζούσα καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν τὰς ἀπάτας αὐτῆς τοῦ κ. Παχὺ—ἀφοῦ οὕτω πως συνεταιρίσθη τὸν κ. Σερπιέρην καὶ ἐβούτιζε μέχρι λαιμοῦ καὶ ὠτων εἰς τὸν λαυριακὸν χρυσόν, ἀφοῦ ἐξηκολούθει μέχρι καὶ τῆς προσαρτήσεως τοῦ μέρους τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας νὰ εἶναι Ἰταλὸς ὑπήκοος, διὰ νὰ ἔχῃ ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ Λαυρίου τῆς γαλλοῖταλικῆς μανίας ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ συμφέρον δύο τριῶν ἀρπάγων ὑπηκόων των, κατῴρθωσεν δὲ νὰ γίνῃ πολίτης Ἑλλήν χάριν εἰς τὸ τοῦ Κουμουνδούρου Β. Διάταγμα δι' οὗ κατηργήθη ἡ διετής προθεσμίαν τῆς πολιτογραφήσεως, ἵσως ἵνα ἐναγκαλισθῶμεν αὐτοστιγμὴ ὡς ἀδελφοὺς τὸν κ. Παχὺν καὶ τὸν Ἐρνέστον Σιούμαν, παρουσιάσθῃ αἴφνης προστάτης τῶν χωρικῶν τῆς Ἄρτας, ἀναμορφωτὴς τῶν ἀγροτῶν, κοινωτιστής, ἐχθρὸς τῆς ἰδιοκτησίας, Πάρνελλ, καὶ κατῴρθε μὲ τοὺς τίτλους αὐτοὺς νὰ διαβουκολήσῃ, ὡς ὁ Παγανέτης τοῦ *Nabab* τοὺς Κορσικανούς, τοὺς δυστυχεῖς ἀγρότας τῆς Ἄρτας, πρὸς οὓς ὑπεσχέθη νὰ διαθέσῃ ὅλα

τὰ μέσα του ὅπως τοὺς καταστήσῃ ἀπὸ ἀπλῶν καλλιερ-
γητῶν ιδιοκτητῆς καὶ νοικοκυραίου. «Νομίζει μάλιστα
ὅτι τοὺς εἶπεν ἀρετὰ καὶ παύει διὰ νὰ μὴν τοὺς γίνε-
ται φορτηγός».

Τώρα δ' ἐξέδωσε φυλλάδιον. Τὸ ἐν Ἡπείρῳ ἀγροτικὸν
ζήτημα ὑπὸ Γεωργίου Παχὺ, διὰ τὸ ὅποσον ἐνθουμούμενοι
τὸν εὐφύεστατον Πιρὸν, φανταζόμεθα τὸν ἐξῆς διάλογον
μεταξὺ τοῦ συγγραφέως τοῦ φυλλαδίου καὶ φίλου του:

— Ἀνεγνώσατε τὸ φυλλάδιόν μου;

— Ὁχι· καὶ σεῖς, κύριε, τὸ ἀνεγνώσατε;

* *

Εὐτυχῶς εἰς τὴν κοινωνιστικὴν αὐτὴν ἐκστρατείαν ὁ
κ. Γ. Παχὺς δὲν ἐγκατελείφθη μόνος· διότι τὸ ἀγροτι-
κὸν ζήτημα ὑπὸ τὴν μορφήν δημεύσεως κεκτημένων δι-
καιωμάτων, καταστροφῆς τῶν ιδιοκτησιῶν, ιδιοποιή-
σεως περιουσιῶν, ἀναστατώσεως τῶν χωρικῶν, δὲν πε-
ριωρίσθη μόνον ἐν Ἀρτῇ, ὅπου ὁ ἀγὼν παρωξύνθη με-
ταξὺ τοῦ μεγάλου γαιοκτημονοῦ Καραπάνου, ἔχοντος
ἐναντίον του ὅλον τὸ οἰκονομολογικὸν καὶ τραπεζιτικὸν
παρελθόν του καὶ τοῦ κ. Γ. Παχὺ, μόνον δι' αὐτῆς τῆς
ἀναστατώσεως τῶν χωρικῶν δυναμένου νὰ συγκρατήσῃ
τὴν κοινοβουλευτικὴν του ὑπόστασιν.

Τὸν κ. Γ. Παχὺν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ κοινὸν ὄρχοῦν-
ται χορὸν τρεῖς ἄλλοι Βουλευταί, οἱ κύριοι Καραϊσκάκης,
Ῥαδινός καὶ Ἀδαμόπουλος. Ὁ θίασος αὐτὸς τῶν ἐπα-
ναστατῶν ἐπεξέτεινε τὸ ζήτημα καὶ εἰς Θεσσαλίαν. Με-
γάλοι γαιοκτήμονες οἱ κύριοι Γεώργιος Ζαρίφης, Χρη-
στάκης Ζωγράφος, πρόκειται νὰ κηρυχθῶσιν ἀκτήμονες
ὑπὸ τῆς χαρίεσσης αὐτῆς Τετραδός, διότι ὁ μὲν κ. Κα-
ραϊσκάκης ἐπόθησεν ἡ ψυχὴν του τὸ χωρίον Μαυρομάτι,
ὅπου κατὰ παράδοσιν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του· οἱ δὲ Ἀδα-
μόπουλος καὶ Ῥαδινός ἐπεθύμησαν νὰ γίνουν οἱ Γράκχοι
τῆς Θεσσαλίας.

Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ἔχει βεβαίως οὐσίαν καὶ ὑ-
πόστασιν· καὶ ὡς τοιοῦτο θέλομεν τὸ συμπεριλάβει εἰς
τὰς μελέτας μας, διότι δὲν τὸ νομίζομεν ἡμεῖς αὐτὸ τὸ
ζήτημα στάδιον ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν κυρίων Κα-
ραπάνου καὶ Παχὺ, ἀδιαφοροῦντες καὶ περὶ τοῦ ἐνὸς καὶ
περὶ τοῦ ἄλλου, μὴ δυνάμενοι νὰ συμπαθήσωμεν οὐδετέ-
ρῳ ἐξ αὐτῶν. Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ἀφορᾷ ὅλην τὴν
Ἑλλάδα, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουν μεγαλοκτηματῖαι
καὶ καλλιεργηταί καὶ ἀπαιτεῖται ἡ νομοθεσία νὰ κανο-
νίσῃ τὰς σχέσεις αὐτῶν, οὐχὶ ἵνα ἐκμηδενίσῃ τοὺς γαιο-
κτήμονας, διότι χωρὶς μεγάλων γαιοκτημόνων οὔτινες
μόνοι καθιστῶσι δυνατὴν τὴν λεγομένην μεγάλην καλ-
λιέργειαν εἶναι προβληματικὴ ἡ ὑπόστασις τῆς γεωρ-
γίας.

Ἀλλὰ τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὡς ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἡπεί-
ρῳ καὶ τώρα εἰς μεμονωμένα χωρία τῆς Θεσσαλίας εἶναι
κατὰ τὰ δύο τρίτα γέννημα τῶν φιλοδοξιῶν τοῦ κ. Πα-
χὺ ἀπ' ἐνὸς, μιᾶς τάξεως μικρεμπόρων τοκογλύφων τῆς
Θεσσαλίας, παρακεντέδων τὸ ὄνομα, οἵτινες εὐρίσκοντες
πρὸ τῶν ποδῶν των ἀντίστασιν εἰς τὰς τοκογλυφικὰς
των τάσεις τὰ πρὸς 60]0 δάνεια τοῦ Χριστάκη Ζωγρά-
φου καὶ πολλὰκις ὠρεᾶν, θέλουν νὰ ἄρῳσι ἐκ τοῦ μέσου
τοιούτους βλάκας δανειστὰς, ἵνα ἐγκαταστήσωσιν αὐτοὶ
τοὺς χρυσοῦν θρόνους τῶν 30 καὶ 60 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, καὶ
ἐπὶ τέλους τῆς εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας ἐπιδρομῆς τῶν δι-
κηγόρων, ὧν οἱ πλείστοι ἀτενίσαντες ἐξ ἀπελπισμοῦ τὸν
οὐρανὸν εἶδον ἐν εἰδει χρυσοῦς βροχῆς τὸ ἀγροτικὸν ζή-

τημα κατακρινόμενον καὶ εἶπον: Εὐρομεν τὸ μάνα μας,
διότι εἰς τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Θεσσαλίας δὲν
ὑπάρχει σχεδὸν δίκη χωρὶς ἀγροτικὸν ζήτημα. Ἐπέ-
πεσαν λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐπιδρομεῖς ἐναντίον του, τὸ
ἤρπασαν ἀπ' ἐδῶ, τὸ κατεξέσχισαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ μετέ-
βαλον εἰς πολύμαστον Ἀρτέμιδα, ἐξ ἧς οἱ ἄνθρωποι βυ-
ζαίνουν τάλληρα, τάλληρα, τάλληρα, διότι πολλοὶ ἐσχη-
μάτισαν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν περιουσίας ἀπὸ δέκα καὶ
δεκαπέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Λοιπὸν, Παχὺς, Παρακεντέδες, δικηγόροι, ἰδοὺ οἱ
τρεῖς πατέρες τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος. Φαντάζεσθε τὸ
τέκνον των ποῖον εἶναι;

Θέλομεν σὺς δώσει φωτογραφίαν του εἰς ἓν ἐκ τῶν
προσεχῶν.

Καλειδάν.

ΕΙΣ ΠΟΣΤΔΑΜ

Κι' ὁ βασιλεὺς μας ἔτρεξε 'στοῦ Πόστδαμ τὸ παλάτι,
νὰ 'δῇ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς φίλης Γερμανίας,
νὰ φᾶν, νὰ πιοῦν σὰν βασιλεῖς, καὶ νὰ τὰ ποῦν κομμάτι,
κι' ἴσως νὰ κάνουν σχέδια μεγάλης συμμαχίας.
Τὸ Βερολίνο σύσσωμο γιὰ τοῦτο ἐκινήθη,
καὶ 'στὸ τραπέζι των αὐτὸ κι' ὁ Βίσμαρκ προσεκληθῇ.

Ὁ Γεῶργος δύο ἔτρωγε κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἓνα,
σοῦ ἐκατέβαζε μπουκιάς, ποῦ ἦτανε τρομάρα·
ὁ Βίσμαρκ τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια πυρωμένα,
καὶ τὸν ῥωτοῦσε κάποτε γιὰ τὴ 'δική μας φάρα.
Κι' ὁ βασιλεὺς μας γελαστός καὶ καταμπουκωμένος,
δὲν 'πρόφθαινε νὰ τ' ἀπαντᾷ γιὰ τὸ σοφὸ μας γένος·

—Καὶ πῶς περνᾷ, τὸν ῥώτησε, ἐκεῖν' ἡ μαλαγᾶνα;
(ὁ Κουμουνδοῦρος δηλαδὴ)... πολὺ καλὰ πιστεύω·
ἂν κι' ἡ βουλὴ τὸν τσάκισε, ἡ ἀκριβὴ του μάννα,
ἐκεῖνος δὲν σκοτίζεται... ἦ! πόσο τὸν ζηλεύω!

—Ἐπῆγε εἰς τὰ Μέθανα 'λίγα λουτρὰ νὰ κάνη,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσχόπευε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Μάνη.

—Περίεργον!... γιὰτὶ ἐκεῖ 'στὰ Μέθανα πηγαίνει,
καὶ 'στοῦ Βισβάδεν τὰ λουτρὰ δὲν ἤλθε;... νὰ τοῦ 'πῆτε
πῶς 'στὸ Βισβάδεν ὁ Βισμάρκ τοῦ χρόνου τὸν προσμένει
γιὰ νὰ γλεντίσουν ῥερενὲ σὰν Γερμανοὶ πολῖται.
Καὶ τώρα ἂς ρουφήξουμε καὶ 'λίγο 'στὴν ὕγεια του!
κι' οἱ τρεῖς **Ἐδίδα**, φώναξαν, τοῦ γέρο—διπλωμάτου.